

СТАНОВИЩЕ

от доц. д-р Богдан Драгнев Йорданов

доцент по Административно право и административен процес в Юридическия факултет на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“

Относно: дисертационния труд на Радослав Йорданов Митев „Местното самоуправление в градовете с районно деление“, представен за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ по област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки; професионално направление 3.6. Право; докторска програма „Административно право и административен процес“

Представям настоящото становище на основание Заповед № РД-21-438/24.02.2023 г. на Ректора на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ за назначаване на научно жури за придобиване на ОНС „доктор“. С решение на научното жури от първото му заседание ми е възложено да изготвя становище.

Докторантът е представил дължимо оформен комплект документи. Авторефератът е коректно изготвен в обема, изискван от Правилника за развитие на академичния състав на Пловдивския университет и отразява приносите на дисертационния труд. Докторантът е представил две реализирани публикации и една, приета за печат, което изпълнява минималните национални изисквания.

Изводите ми по съдържанието на научния труд са следните:

Представеният дисертационен труд е цялостно аналитично изследване на местното самоуправление в градовете с районно деление в Република България, която тема е слабо изследвана и разработвана, а законодателството, което в голяма степен датира от 1991 – 1995 г. не отразява адекватно динамиката на съвременния живот в големите градове и проблемите в него. Практическият опит на дисертанта (юрисист в районна администрация в гр. Пловдив) му е дала наблюдения от ежедневните проблеми на районната администрация, които той е осмислил и е проучил законодателството в тази област.

Изводите ми по същество са следните:

Дисертационният труд е в обем от 203 страници. Структурата на съдържанието е разпределена в увод, четири глави, заключение и библиография. Издирено е значително количество относима литература, като поради недостатъчното развиване на проблема за градовете с районно деление в юридическата литература дисертантът е прибегнал към проучване на литературата в научните области регионална икономика и администрация и управление, което е оправдано с оглед интердисциплинарността на темата.

Добро впечатление прави голямото количество проучена съдебна практика.

Използвани са главно исторически и формално-логически метод (при анализ на правните актове), както и сравнително-правния метод.

В уводната част дисертантът е ясно определен предметът на изследването, което определя логическа и систематична цялост на труда.

В Първа глава се проследява историческото развитие и концепцията за местното самоуправление от периода на нейното възникване до уредбата ѝ в съвременния етап. Направен е преглед и на промените в административно-териториалното устройство на Република България. Дисертантът е положил усилия да открие законодателството на Княжество България и Царство България, като проведе паралели (където е възможно) със сегашното устройство, като особено релевантни тук са Законът за столичното градоначалство, Закона за общините и за градското управление, Закона за градските общини, Законът за Столичната община, Наредбата-закон за Столичната община. Изследванията по това законодателство не са много в съвременната правна литература. Подчертан е ключовият момент в 1995 г. с приемането на ЗАТУРБ и изменението на ЗМСМА от 1995 г., което въвежда районното деление на големите градове и създаването на районни съвети (днес не съществуват) и кметове на райони, както и приемането на Закона за териториалното деление на Столична община и големите градове.

Втора глава изследва конституирането на райони в големите градове, както и правния статус и правомощията на кмета на район. Отстоява се аргументирано и с примери тезата, че районите в големите градове имат своето важно място за оптималното управление в големите градове с техните специфични проблеми (презастроеност, гъстота на населението, натовареност на транспорта и др.). Приносно е предложението за възстановяване на районните съвети в градовете с районно деление. Приноси са и разсъжденията за необходимост от районно деление в градовете с население над 100 хил. души, а не, както сега, над 300 хил. души – практиката показва, че досега, близо 30 години след създаването на районно деление, няма прецедент 100-хиляден град да се е разделил на райони.

Приносно е изясняването на института на „несъвместимостта“ на кмета на район. Подробно са изследвани правните актове, които се издават от този кмет, както и възможният контрол върху него. Ред неща се извличат от практиката поради непълнотите в законодателството относно този орган на местно самоуправление.

В Трета глава са разгледани правомощията на кмета на район по Закона за местното самоуправление и местната администрация, по Закона за устройство на територията, по Закона за обществените поръчки, по Закона за общинската собственост, по Закона за управление на етажната собственост. Тук дисертантът се е опирал на своя опит в районна администрация и е изследвал законодателството, за да систематизира разпръснатите по различни специални закони правомощия, доколкото общата норма на чл. 46 ЗМСМА не посочва много от реалните правомощия на кмета на района. Авторът изследва в сравнение актовете на Столична община и общините Пловдив и Варна, като такава съпоставка е новост в доктрината. Приносно е изследването на правомощията с финансов характер при съставяне и изпълнение на общинския бюджет, както и изводите, че е погрешно да не се формира самостоятелен бюджет за района в големия град.

Четвърта глава теоретичен дава сравнителноправен поглед с изследването на актовете на Съвета на Европа и Европейския съюз, свързани с ролята местното самоуправление и дава представа за управлението в някои големи европейски градове - Париж, Атина и Будапеща.

Критични бележки:

Дисертационният труд подлежи на някои редакции в случай на издаване. Така например, дисертационният труд се състои от четири глави, но на някои страници погрешно е посочено, че главите се пет. Слабостите са лесно отстраними и не накърняват положителната ми преценка за труда.

В заключение: намирам, че дисертационният труд е стойностен и показва научно старание и възможност за дисертанта да прави задълбочено изследване и теоретико-практични изводи.

С оглед на това, намирам, че научното жури следва да присъди образователната и научна степен „доктор“ на Радослав Митев по Област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6 Право, докторска програма „Административно право и административен процес“.

.....
доц. д-р Б. Йорданов